

ДИМЧО ДЕБЕЛЯНОВ ПОСВЕЩЕНИЕ

chitanka.info

НА ТАЗ, КОЯТО В НОЩИ МЪЛЧАЛИВИ...

*На таз, която в нощи мълчаливи
кат призрак свят дохожда в моя кът
и нов живот ми в жилите разлива
и с райска сладост пълни ми духът!*

*На таз, коя вирее ми в сърцето
и кат звезда в тъмний мрак сияй,
и мойта лодка води сред морето
на щастъето към светлий хубав край!*

*На таз, коя зарита в скръб безкрайна,
кога в борбата падна аз сломен,
на моят гроб ще дойде в ноц потайна
сълзици да пролее зарад мен!...*

КОГАТО ВИШНИТЕ ЦЪФТЯХА...

*Когато вишните цъфтяха,
от нежний мирис упоен,
под тях почивах и ветрецът
прах цветен сипеше над мен.*

*Днес пак отидох, но крила си
над тях простряла бе смъртта
и не с прах вятрът ме поръси,
а с жълти сгърчени листа.*

МАЛИНЕН ДЪХ РАЗПРЪСКВАТ ТВОЙТЕ УСТНИ...

*Малинен дъх разпръскват твойте устни,
о, сладък дъх на майските цветя!
И преблажен е, който пръв откъсне
от тях малината на любовта!*

*Кокичета страните ти покриват,
посипани с брилянтена роса...
Ах! Кой щастливец нощем ще обвиват
къдриците на твоята коса!...*

СКРИ СЕ ЗЛАТНО СЛЪНЦЕ ЗАД ГОРИТЕ...

*Скри се златно слънце зад горите,
вредом легна мъртва тишина;
месец бледен мълком в мрачините
си светлика сребърен пръсна!*

*И ей, тих вечерник се зададе
отдалеко, жаден за покой —
тихо шепнат вейчиците млади
и се свеждат върху гробът мой.*

АЗ ЩЕ ГО ЗАПАЗЯ — ПЪРВОТО ПИСМО...

*Аз ще го запазя — първото писмо,
що за тебе писах — китка от лъчи,
преди оц сърце ми есен да смрази!
Аз ще го запазя — всеки ден и час
ще го препрочитам с горестни сълзи.*

*Аз ще ги напиша — първите слова,
що ми ти продума, с огнено перо
върз сърцето страдно — пуст безмълвен храм —
и в живота мрачен — непрогледна нощ —
само те щат дивно да сияят там.*

*Аз ще я погребя — първата мечта,
зарад теб родена в мълчалива нощ!
Аз ще я погребя в сладка самота
във незнайно кътче и върз нейни гроб
ще посея тъжни есенни цветя!...*

ПОТОКЪТ СТЕНЕ В ДОЛИНАТА...

*Потокът стене в долината,
отеква спомен в всеки звук —
тук нявга двамата със нея
пристъпвахме един до друг.*

*Валеше тихо, едностайно,
но нас опил бе дивен чар
пред радост първа — щастие незнайно,
пред първа пролет — първи жар.*

*Ала на устни не изгрея
с години чаканата реч,
че бяхме близко двама с нея
и пак безкрайно надалеч.*

ОБИЧАМ ДА ГЛЕДАМ ПРЕЗ ТЪМНИТЕ ГРАНКИ...

*Обичам да гледам през тъмните гранки
на кротко склонени под мен дървеса
как мълком разстилат се нощните сянки
по плувнали в жар небеса...*

*И трепетно вслушан в мълвата потайна
на рано-ранилите плахи звезди
да чакам ответ на великата тайна,
която душата ми в мрак обгради.*

*И дълго да роня във нощните скути
сълзи за отминали в път красоти,
сълзи за молитвите свои нечути
и рано умрели мечти.*

И ВСЕ С НАДЕЖДА БЯХА ДЪРВЕСАТА...

*И все с надежда бяха дървесата
лъчи над тях ден слънчев да пророни,
но в тъмна нощ бе празник в небесата
и сняг обсипа голите им клони.*

*Замлъкнаха те, в горка скръб замрели,
под бремето на новите одежди —
на бляновете в сетний час съзрели
безплодъето на своите надежди.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.